

Arrest

nr. 53 934 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ROELANTS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U diende op 20 december 2007 samen met uw toenmalige man, X (O.V. 6.217.694), een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 maart 2008 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas. Aangezien u zich voor uw asielaanvraag baseerde op dezelfde motieven als uw echtgenoot werd in uw hoofde eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissingen werden op 26 juni 2008 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie

cassatieberoep bij de Raad van State werd op 16 maart 2009 verworpen. Jullie keerden niet terug naar jullie land van herkomst. U kreeg echter ernstige problemen met uw man. Hij wilde namelijk dat u een hoofddoek zou dragen en u weigerde dit te doen. Sinds mei 2009 woont u niet meer samen met uw man. Hij ontvoerde uw zoontje, omdat hij hem zelf wil opvoeden. De politie vond uw zoontje terug en u spande een rechtszaak aan om een omgangsregeling voor uw zoontje te bekomen. Uw man dreigt ermee om u te vermoorden. Op 12 april 2010 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België. Op 14 april 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. U keerde ook nu niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 26 april 2010 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De ordediensten in Dagestan zijn nog steeds op zoek naar uw man, omdat hij ervan verdacht wordt de moord op zijn vriend gepleegd te hebben. Bovendien willen de familieleden van het slachtoffer wraak nemen op uw man. Via de telefoon hebt u van uw moeder vernomen dat leden van ordediensten nu ook naar u op zoek zijn en dat er convocaties op uw naam zijn toegekomen. Verder bent u bang om bij terugkeer naar Dagestan door uw vader tegen uw wil uitgehuwelijkt te worden aan een andere man. Uw vader heeft u ook met de dood bedreigd, omdat u volgens hem de tradities niet gerespecteerd hebt door uw man te verlaten. Bovendien zal uw zoontje in elk geval van u afgenomen worden om door uw schoonfamilie te worden opgevoed.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort, een attest van uw pensioenverzekering, twee schoolattesten, uw geboorteakte, een bewijs van uw medische verzekering, een convocatie d.d. 03/02/2010, een proces-verbaal van verhoor d.d. 16/09/2009 opgesteld door de Lokale Politie-Zone 5351 MINOS, een brief van uw advocaat d.d. 09/06/2010, en een envelop.

B. Motivering

U keerde na uw eerste asielaanvraag niet terug naar de Russische Federatie. Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U legt een convocatie neer ter staving van de beweerde vervolgingsfeiten. Verder vreest u bij terugkeer naar uw land van herkomst vervolging door uw vader, omdat u de tradities niet gerespecteerd heeft door uw man te verlaten. U haalde ook aan dat uw schoonfamilie uw zoontje wil afnemen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van uw man, Zaynulabidov Arslan (O.V. 6.217.694), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat hij enkele onaannemelijk vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zijn verklaringen bleken verder op verschillende punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die u afgelegd hebt. Bovendien werd in de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag nog vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tegen deze valse beschuldigingen geen beroep kon doen op bescherming in zijn land van herkomst. Tenslotte werd er nog op gewezen dat hij geen bewijsstukken voorgelegd heeft ter staving van de door hem aangehaalde problemen. Aangezien u zich voor uw eerste asielaanvraag volledig baseerde op dezelfde motieven als uw man, nam de Commissaris-generaal in uw hoofde eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd bij arrest d.d. 26/08/2008 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het feit dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen bij uw eerste asielaanvraag reeds volledig ondermijnd werd en gezien deze problemen volgens u de aanleiding zijn van de convocatie die u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorlegt, dient verder te worden vastgesteld dat dit document de gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kan wijzigen. Uit deze convocatie blijkt weliswaar dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, maar er staat verder niets in over de omstandigheden of over de zaak waarin u werd opgeroepen. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van deze convocatie. Zo kon u niet zeggen van welke datum de betrokken convocatie was. U herinnerde zich niet wanneer u zich moest gaan aanmelden. U bleek niet eens te weten bij welke ordedienst u zich precies moest gaan aanmelden noch op welk adres het was. U wist niet tot wie u zich moest wenden. U kon zelfs niet zeggen in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 3-5). Uw uitleg dat u de convocatie wel gelezen hebt, maar dat u door stress alles vergeten bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 5), is weinig aannemelijk. Aangezien u als nieuw element ter staving van de door u aangehaalde problemen slechts deze convocatie neerlegde, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van dit document. Deze vaststellingen bevestigen dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven. Bijkomend dient gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie

aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties.

Aan uw verklaringen dat er regelmatig leden van ordediensten bij uw ouders langskomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 4), kan gezien bovenstaande vaststellingen evenmin enig geloof gehecht worden.

U haalde aan bij terugkeer naar Dagestan vervolging te vrezen vanwege uw vader. Hij heeft u namelijk met de dood bedreigd, omdat u hier in België uw man verlaten hebt. Volgens hem hebt u op die manier de tradities niet gerespecteerd. U beweerde voorts dat uw schoonfamilie onmiddellijk uw zoontje zal afnemen om hem zelf op te voeden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 2-3, 6-8). In verband hiermee kan echter opgemerkt worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt waarom u zich omwille van de door u beweerde problemen met uw vader en schoonfamilie niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Uw uitleg dat dit niet mogelijk is, omdat u elders in de Russische Federatie geen familie hebt, u geen geld hebt, en u zonder diploma ook geen werk zal kunnen vinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 6-8), zijn redenen van socio-economische aard die als dusdanig geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde weliswaar dat uw vader en uw schoonfamilie u overal in de Russische Federatie kunnen terugvinden, maar u kon niet eens uitleggen op welke manier ze dit dan zouden doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 05/07/2010, p. 7), wat weinig overtuigend is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Aan de kopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort kan geen bewijswaarde gehecht worden, aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Het attest van uw pensioenverzekering, uw schoolattesten, uw geboorteakte, en het bewijs van uw medische verzekering, kunnen uw verklaringen evenmin staven, aangezien ze enkel gegevens bevatten aangaande uw identiteit, uw studies, en uw persoonlijke administratie, die hier niet in twijfel getrokken worden. Het proces-verbaal van verhoor en de brief van uw advocaat bevestigen slechts uw problemen met uw ex-man, maar bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De envelop tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit Dagestan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van *“artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto het eerste protocol van 31 januari 1967 betreffende het vluchtelingenstatuut juncto artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”* en van de materiële motiveringsplicht. Zij voegt bij haar verzoekschrift een aantal internationale rapporten. Het betreft een rapport van Amnesty International, gedateerd juli 2010, en getiteld *“Russian Federation. Briefing to the committee on the elimination of discrimination against women”*, een *“Reisadvies Rusland”*, gedateerd 7 september 2010 en een *“World Report 2010 Russia”*, uitgegeven door UNHCR en gedateerd 20 januari 2010.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster België is binnengekomen met de man van wie zij stelt dat zij aan hem werd uitgehuwelijkt door haar vader, nadat zij zij een aantal keren door hem werd ontvoerd. Tijdens hun verblijf in België kreeg het koppel echtelijke problemen omdat verzoeksters echtgenoot van haar eiste dat zij een hoofddoek zou dragen, en zij dit weigerde. Sinds mei 2009 woont zij niet meer samen met haar man. Verzoekster steunt haar derde asielaanvraag onder meer op de vrees die zij heeft dat zij, bij terugkeer naar haar land van herkomst, door haar vader opnieuw zal worden uitgehuwelijkt of zij het slachtoffer zal worden van een eremoord.

2.5. Verzoekster legde in het kader van deze asielaanvraag een aantal documenten neer, in het bijzonder een proces-verbaal van verhoor van 16 september 2009, opgemaakt door de lokale politiezone MINOS (adm. doss. mapje 12, stuk 7) en een brief van haar raadsman in verband met de procedure voor de jeugdrechtbank omtrent de omgangsregeling voor haar zoon van 9 juni 2010 (adm. doss. mapje 12, stuk 8). Deze documenten bevestigen de waarachtigheid van haar relaas omtrent de relatie met haar ex-echtgenoot en de problematische situatie met betrekking tot de omgangsregeling voor hun beider kind, en tonen aan dat verzoekster, mede gelet op het feit dat uit het voormelde stuk 8 blijkt dat de vader van het kind geen officiële verblijfplaats heeft in België, als alleenstaande jonge vrouw zal moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

2.6. Opdat aan verzoekster de vluchtelingenstatus zou kunnen worden toegekend moet worden aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor daden van vervolging ingevolge één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie.

2.7. Artikel 48/3, § 4, d van de vreemdelingenwet stelt dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden (...) en de

groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De Raad is van oordeel dat in bepaalde gevallen personen van hetzelfde geslacht kunnen worden beschouwd als een sociale groep.

In casu kan terzake worden verwezen naar de internationale rapporten die door verzoekster worden bijgebracht (cfr. 2.1.) en die door de Raad in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van het dossier, nu ze werden neergelegd als antwoord op de motieven van de bestreden beslissing en dus in het kader van de rechten van verdediging.

Uit het eerstvermelde rapport van Amnesty International, getiteld "*Russian Federation. Briefing to the committee on the elimination of discrimination against women*", blijkt onder meer dat bruidroof een courant gegeven is en, in tegenstelling tot 10 of 20 jaar geleden, de families van de bruid hiertegen geen klacht durven in te dienen, zeker niet wanneer een van de daders kan worden gelieerd aan de overheid of politie (zie ook verzoeksters verklaring desbetreffend: "*Ik wilde niet met hem huwen, hij heeft me drie keer ontvoerd, maar de politie gaf me zelf aan hem, onze families zijn bevriend, mijn vader heeft me uitgehuwelijkt*" (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p 2-3)). Ook blijkt uit het rapport dat weduwen de nalatenschap van hun overleden echtgenoot wordt ontzegd, op grond van de Sharia, en dat op diezelfde grond in sommige gevallen de schoonfamilie ook de kinderen weghaalt bij de moeder - hetgeen ook een vrees is van verzoekster -, dat naar schatting tussen de 9000 en 14000 vrouwen per jaar worden vermoord door hun partners of dichte familieleden en dat ermoorden inderdaad voorkomen - waarbij het rapport melding maakt van de uitspraken van een aantal hoogwaardigheidsbekleders omtrent ongepast gedrag van vrouwen. Ook blijkt dat het voor vrouwen bijzonder moeilijk is om hun fundamentele mensenrechten te laten gelden, dat een groot aantal gevallen van geweldpleging jegens vrouwen door Russische soldaten en politie-agenten werd vastgesteld, en dat hiertegen amper wordt opgetreden. Uit deze informatie, die niet wordt betwist door de verwerende partij, blijkt dat vrouwen, en alleenstaande vrouwen in het bijzonder, kunnen worden beschouwd als een sociale groep.

2.8. Luidens artikel 48/3, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen daden van vervolging onder meer de vorm aannemen daden van genderspecifieke aard. De Raad is van oordeel dat ermoorden in de hierboven geschetste context kunnen worden gekwalificeerd als dergelijke daden van vervolging.

2.9. Verzoekster verklaarde meerdere keren dat ze haar vader vreest. Zo stelde ze onder meer: "*De familie van mijn man is naar mijn vader gegaan, ze zijn gaan klagen, dat ik mijn man niet respecteer, dat ik tradities niet volg, mijn vader heeft me met de dood bedreigd, dat het een schande is dat ik tradities niet respecteer, ik weet dat mijn vader mijn kind zelf zal overdragen aan de familie van mijn man.*" (gehoorverslag CGVS, adm.doss. stuk 4, p 8). Niettegenstaande het gegeven dat verzoekster haar vrees niet kan staven met bewijskrachtige gegevens, is de Raad van oordeel dat de objectieve vaststellingen met betrekking tot haar persoonlijke situatie en haar verklaringen in het licht van de algemene informatie over de situatie van vrouwen in haar land van herkomst, aannemelijk maken dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen, temeer nu uit de bevindingen van het voormelde rapport van Amnesty International blijkt dat zij, voor zover zij al niet het slachtoffer wordt van, zich niet zal kunnen beroepen op de bescherming door de autoriteiten in het land van herkomst.

2.10. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters vrees voor vervolging in het licht van een nieuwe uithuwelijking door haar vader of een mogelijke ermoord niet in vraag gesteld. De verwerende partij is evenwel van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

Volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit hetgeen voorafgaat volgt evenwel dat van verzoekster niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders, en zonder de bescherming van een familiaal of sociaal netwerk, in het land van herkomst zou vestigen.

2.11. Het middel is in de besproken mate gegrond. Verzoekster heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden opdat haar de vluchtelingenstatus kan worden toegekend. Er bestaat, gelet op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, derhalve geen grond om uitspraak te doen over de vraag tot subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS